

Сьогодні тьма заповонила нагло душу.
Як важко розсуваються назовні стіни.
Над джерелом вже свічка догоря остання.
Єдиний крок — і у минулому прийдешнє.

Свідомість зябра ледь ворушить. Тихий дощик
Не захитає присмерком меча гостинність.
Сьогодні небуття долонями густими
Прорвалося в нутро, і вже дедалі дужче

У зашморгу на дні принишклий дух:
“Ти що тут коїш, ти, не втілений ніде,
У шию всіх вас, що вдяглись в губате світло

І видмухнули з тліну існування сіті,
Відступники!” — Та не підвладний пітьмі дух, —
Мить — і світанками лящить його хода.